

Den ærede Ministers Stilling til Bestatnings-spørgsmaalet er jo noget uheldig. I Fjor havde den ærede Minister indført en Bestemmelse i Næringslovforslaget angaaende en midlertidig Ret for Byerne til at bestaae Næringsdrift i de vedkommende Byer, naar disse Næringer drives af Folk, der ikke have Bopæl i vedkommende Købstad. I Aar har den ærede Minister taget dette Punkt i Næringslovforslaget ud med den Motivering, at der jo i det andet Ting var indbragt et Forslag om den mellemkommunale Bestatning. Men det Indtryk, jeg har af Forhandlingen i det andet Ting om dette Forslag, bestyrker mig ikke i den Tro, at der er nogen nær Udsigt til at faa en Lov om den mellemkommunale Bestatning. Det forekommer mig tillige, at, jo mere denne Sag drøites, og jo mere den behandles, desto længere kommer man bort fra en Løsning, ligesom jeg heller ikke er blind for, at dette Lovforslag til sidst er kommet til at indeholde saa mange Bestemmelser, at dets Udførelse i Livet vil volde de kommunale Raad store Vanskeligheder og kun give faare lidt i vedkommende Kommuners Kasse. Jeg tror derfor, at man maaste gjorde Ret i i det hele taget at opgive Tanken om den mellemkommunale Bestatning og gaa over til, hvad der maaste er det allermost naturlige, at, hver Kommune for sig — og det ikke blot Købstadkommuner, men ogsaa Landkommuner — bestatter de Erhverv, der drives i vedkommende Kommune af uden for Kommunen bosatte Personer. De Jorder, som i en Kommune ejes af udenfogens boende, bør ogsaa bestattes til Fordel for den Kommune, i hvilken de ere beliggende. Jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt med god Vilje fra alle Sider at komme til en Forstaaelse om dette Forhold og tilvejebringe en Lov, der i al sin Simplicitet vil imødekomme de billige Krav, der stilles baade fra Bykommunernes og Landkommunernes Side, om at komme til en Bestatning af alle de Erhverv, der drives i Kommunen, medens man nu ikke kan paaligne Skat af andet end Hartkorn, naar vedkommende ikke bor i Kommunen. Jeg vil anbefale den ærede Minister at sætte Kraft ind paa denne Sag. Jeg er entig med den ærede Minister i, at det er lettere at behandle denne Sag for sig og ikke sætte den i Forbindelse med Næringsforslaget. Jeg tror, Næringsloven vilde være en Sag for sig og Bestatningsloven en Sag for sig, thi man kan jo ikke i Næringsloven godt medoptage noget om Bestatningsregler for faste Ejendomme. Jeg vil slutte med at anbefale denne Sag til fremtidig velvillig Prøvelse og ønske og haaber, at den ærede Minister

giver Afkald paa en Del af de Fordringer, der ere stillede, saa at det bliver muligt at opnaa en Lov, der imødekommer alle berettigede Krav, der stilles fra Købstadernes Side, uden derved at krænke de berettigede Krav, der stilles fra Landboernes Side. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, der eventuelt vil blive nedsat.

Bullff: Det, som er udtalt af de 2 sidste ærede Talere, giver mig Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger. Til det ærede Medlem for Røge (Alberti) vil jeg sige, at, dersom det var muligt, hvad jeg dog maa anse for en ren fantastisk Tanke, at gennemføre Jagtprøver paa en saadan Maade, at hver Købstad, hver Kommune kunde indføre eller ikke indføre dem, som de behage, saa tror jeg, det vilde være en Løsning af Sagen, som Gaandværterne helst vilde bede sig fritagne for. Jeg kunde foreslaa, at denne Løsning kunde bruges, dersom Aanden i det hele var at indskrænke Antallet af Mestere og Konkurrenter; i saa Tilfælde kunde det vel siges, at Indskrænkningen vilde finde Sted i de Byer, der sit Tilladelsen og vilde bruge den. Men jeg er fuldstændig overbevist om, at jeg taler som Repræsentant for det danske Gaandværk, naar jeg gentager, hvad jeg sagde før, at Aanden og Tanken er at hidføre en bedre Uddannelse, at staffe en Garanti for den unge Slægts Uddannelse, og det er derfor klart, at det vilde være en slet Løsning, om Ungdommen blev uddannet godt i nogle Byer og daarligt i andre. Vi have jo intet Stavnbaand, og den unge Slægt kan derfor vandre frem og tilbage mellem de forskellige Byer. Jeg indser derfor ikke, at der vilde blive indført noget nyttigt ved, at man optog denne Tanke. Naar det ærede Medlem forudsatte, at det kun kunde være som nyt Medlem, at jeg kunde tale, som om jeg havde noget Haab om at faa denne Sag gennemført, saa har det ærede Medlem for saa vidt Ret; men jeg vil dog sige, at som nyt Medlem tror jeg ogsaa, jeg har den Pligt at forudsætte, at det høje Ting vil lytte med den Velvilje, som det kan, til de Ønsker, som komme frem fra saa talrige Dele af Landets Befolkning, hvorom her er Tale, fra en Organisation, som nu er paa gode Veje til at nærme sig 40,000 Medlemmer Landet over. Jeg tror dog, at et Ønske, der kommer frem fra den, maa have nogen Vægt og bør overvejes. Selv om det høje Ting skulde komme til det Resultat, at det ikke kan imødekomme denne Organisations Ønsker, tror jeg at have Ret til at